

Το μικρό ποίμνιο, το φως του κόσμου.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.



Οι πιστοί είμαστε «το μικρόν ποίμνιον» (Λουκ. 12.32), μικρό εκατοστιαίο ποσοστό, αλλά αποτελούμε «το άλας της γης», όπως μας διαβεβαιώνει ο γλυκός Ναζωραίος (Ματθ. 5.13). Λίγο αλάτι και όμως νοστιμεύει, και όμως αναχαιτίζει τη σήψη – και μάλιστα παλιά, που μη διαθέτοντας καταψύκτες συντηρούσαν τα τρόφιμα παστά.

Δεν έχουμε το δικαίωμα να συσχηματιζόμαστε με το κοσμικό φρόνημα είτε ομαδικά είτε ατομικά, ή από αδυναμία ή από υπολογισμό. Επικίνδυνα εγχειρήματα, μπαίνουμε μόνοι μας σε πειρασμό και ας ζητάμε με το στόμα «Μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν» (Ματθ. 6.13· Λουκ. 11.4).

Ο πιστός ζει μέσα στον κόσμο και ταυτόχρονα έξω από τη νοοτροπία του. Έπρεπε να είχαμε τη δύναμη να ελκύσουμε εμείς το περιβάλλον μας κατά το παράδειγμα εκείνου (του Παύλου) που εκμυστηρεύθηκε «Τοις πάσι γέγονα τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω» (Α΄ Κορ. 9.22).

Όταν ωστόσο δεν έχουμε τη δύναμη να επηρεάσουμε εμείς, τουλάχιστον ας μην επηρεαζόμαστε. Ζούμε δυστυχώς εν πολλοίς «εν μέσω γενεάς σκολιάς και διεστραμμένης» και άρα φαινόμαστε – πρέπει να φαινόμαστε – «ως φωστήρες εν κόσμω» (Φιλ. 2.15). Άλλο το να ζεις στον

κόσμο και άλλο το να γίνεσαι κόσμος. Υπόδειγμα εκκωφαντικό και μετέωρο εκθαμβωτικό, ο Λωτ. Όλοι οι Σοδομίτες και Γομορρίτες ζούσαν όπως ζούσαν, εκτός από τον «δίκαιον Λωτ καταπονούμενον υπό της των αθέσμων εν ασελγεία αναστροφής... βλέμματι γάρ και ακοή ο δίκαιος, εγκατοικών εν αυτοίς, ημέραν εξ ημέρας ψυχήν δικαίαν ανόμοις έργοις εβασάνιζεν» (Β' Πέτρ. 2.6-8, πρβλ. Γεν. 19.1-9).

Ζούμε μέσα στον κόσμο σε συνθήκες οπωσδήποτε μη συγκρίσιμες με τις άκρως ανώμαλες του Λωτ, πάντως όμως αντιμετωπίζουμε προβλήματα. Για τούτο δεήθηκε ο Θεάνθρωπος στην αρχιερατική Του προσευχή: «Ουκ ερωτώ σε [πάτερ] ίνα άρης αυτούς εκ τον κόσμου, αλλ' ίνα τηρήσης αυτούς εκ του πονηρού. εκ του κόσμου ουκ εισί» (Ιω. 17.15). Δεν ζητάει τον θάνατο των δικών Του, αλλά τη διαφύλαξή τους. Είναι το ίδιο αν και παρουσιάζεται αντιφατικό, με την εντολή «Εξέλθατε εκ μέσου αυτών και αφορίσθητε, λέγει Κύριος, και ακαθάρτου μη άπτεσθε» (Β' Κορ. 6.17· πρβλ. Ησ. 52.11). Δηλαδή αμαρτία δεν είναι για μας το ακάθαρμο ποιόν του περιγύρου μας, αλλά το αν το απτόμαστε έστω μόνο, οπότε πολύ χειρότερο αν το ενστερνιζόμαστε.

* * *

Με τα παραπάνω δεν εννοούμε πως πρέπει να κλεισθούμε στον εαυτό μας και να αδιαφορούμε για τον συνάνθρωπο εγωιστικά. Να βοηθάμε, αλλά προσεκτικά.

Μια σοφή συμβουλή, παραβολική βέβαια, ενός αββά της ερήμου: «Όταν δεις κάποιον να τον έχει πάρει το ποτάμι, μην του δώσεις το χέρι σου, αλλά τη άκρη του ραβδιού σου· αν δεν ισχύσεις να τον τραβήξεις έξω, άφησε το ραβδί σου για να σωθείς εσύ τουλάχιστον, μην πνιγείτε δυο άνθρωποι».

Δεν έχουμε δικαίωμα να παύουμε να είμαστε «το φως του κόσμου» και έτσι να επιστρέφουμε «εν χώρα και σκιά θανάτου». Έστω και ένα κεράκι διαλύει τα σκοτάδια. Ευχής έργο θα ήταν ν' αποτελούσαμε λύχνο, δάδα, ήλιο. Μα έστω κεράκι. Δείχνουμε το φως, δίνουμε γεύση και αίσθηση μιας διαφορετικής βιοτής, φωτεινής.

Είμαστε μια μαρτυρία και διαμαρτυρία. Η ευθαρσής άρνησή μας και το «βέτο» στον συσχηματισμό μεταποιείται σε δείκτη πορείας των λοιπών. Πώς θα διαψεύσουμε τον ευαγγελιστή που διακηρύσσει ότι «το φως εν τη σκοτία φαίνει, και η σκοτία αυτό ου κατέλαβεν» (Ιω.1.5). Έχουμε ευθύνη, δεν γίνεται να σβήσουμε. Είμαστε η ψυχή του κόσμου. Όση σημασία έχει η ψυχή για το σώμα, τόση σημασία έχουν οι πιστοί για τον κόσμο, καθώς παραλληλίζει ένα πρωτοχριστιανικό κείμενο (Προς Διόγνητον 6.1). Σύμφωνα με την Κλίμακα φως των μοναχών είναι οι άγγελοι, των δε πιστών οι μοναχοί (26 Γ' 23), και κατά φυσική προέκταση και κατιούσα κλίμακα, φως όλου του κόσμου είναι οι πιστοί.

Το πόσο βαριά ζυγίζουν οι ελάχιστοι έστω άνθρωποι του Θεού και τι ρόλο διαδραματίζουν μας το δίδαξε εκτός των άλλων και το περιστατικό της καταστροφής των Σοδόμων και Γομόρρων, τα οποία προαναφέραμε. Αν βρίσκονταν εκεί και δέκα μόνο δίκαιοι, θα είχε αποφευχθεί ο «βιβλικός» όλεθρός τους (Γεν. 18.1-19.15).

Ας μην ξεχνάμε ποτέ ότι είμαστε μεν λίγοι, έχουμε όμως δύναμη γιατί δεν είμαστε μόνοι: έχουμε σύμμαχο τον Παντοδύναμο. Αφ' ετέρου υπάρχουν και άλλα άτομα, που ίσως δεν τα γνωρίζουμε, και περιμένουν εμάς για να εκδηλωθούν.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>